

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

14. oktober 2021 *

»Appel – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) – Den Fælles Afviklingsfond (SRF) – fastsættelse af ex ante-bidrag for 2016 – annullationssøgsmål – søgsmålsfrist – for sent anlagt – anfægtelig retsakt – bekræftende retsakt«

I sag C-662/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 4. september 2019,

NRW.Bank, Düsseldorf (Tyskland), ved Rechtsanwälte J. Seitz, J. Witte og D. Flore,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) ved H. Ehlers, J. Kerlin og P.A. Messina, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch og S. Ianc,

sagsøgt i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Sikora-Kaléda og J. Bauerschmidt, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen først ved D. Triantafyllou, K.-P. Wojcik og A. Steiblyté, derefter ved D. Triantafyllou og A. Steiblyté, som befuldmægtigede,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen, som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne A. Prechal, F. Biltgen, L.S. Rossi og N. Wahl (refererende dommer),

generaladvokat: M. Szpunar,

* Processprog: tysk.

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. april 2021,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med appellen har NRW.Bank nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 26. juni 2019, NRW.Bank mod SRB (T-466/16, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2019:445), hvorved Retten afviste NRW.Banks søgsmål med påstand om annullation af dels den af Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) (herefter »Afviklingsinstansen«) på dennes eksekutivmøde den 15. april 2016 truffede afgørelse om ex ante-bidrag for 2016 til Den Fælles Afviklingsfond (SRF) (herefter »Afviklingsfonden«) (SRB/ES/SRF/2016/06) (herefter »den første omtvistede afgørelse«), dels den af Afviklingsinstansen på dennes eksekutivmøde den 20. maj 2016 truffede afgørelse om justering af ex ante-bidrag for 2016 til Afviklingsfonden, der supplerer den første omtvistede afgørelse (SRB/ES/SRF/2016/13) (herefter »den anden omtvistede afgørelse« og sammen med den første omtvistede afgørelse »de omtvistede afgørelser«), for så vidt som de vedrørte NRW.Bank.

Retsforskrifter

Forordning (EU) nr. 806/2014

- 2 Artikel 54, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) fastsætter:
»Afviklingsinstansen har på et eksekutivmøde til opgave:
  - a) at forberede alle de afgørelser, som Afviklingsinstansen skal træffe på et plenarmøde
  - b) at træffe alle afgørelser med henblik på at gennemføre denne forordning, medmindre andet er bestemt i denne forordning.«
- 3 Artikel 67, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 bestemmer:
»Bidrag som omhandlet i artikel 69, 70 og 71 opkræves fra enhederne jf. artikel 2 af de nationale afviklingsmyndigheder og overføres til Afviklingsfonden i overensstemmelse med aftalen [mellem de deltagende medlemsstater].«
- 4 Forordningens artikel 69 med overskriften »Målniveau« bestemmer i stk. 1:
»Ved udgangen af en indledende periode på otte år fra den 1. januar 2016 eller fra den dato, hvor dette stykke finder anvendelse i henhold til artikel 99, stk. 6, skal Afviklingsfondens disponible finansielle

midler svare til mindst 1% af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i alle de deltagende medlemsstater.«

5 Artikel 70 i forordning nr. 806/2014 med overskriften »Ex ante-bidrag« fastsætter i stk. 1 og 2:

»1. De enkelte institutters individuelle bidrag opkræves mindst en gang om året og beregnes pro rata på grundlag af deres samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) [minus] dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) [minus] dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område.

2. Hvert år beregner Afviklingsinstansen efter høring af [Den Europæiske Centralbank (ECB)] eller den kompetente nationale myndighed og i tæt samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder de individuelle bidrag for at sikre, at de bidrag, der skal betales af alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, ikke overstiger 12,5% af målniveauet.

Hvert år beregnes de enkelte institutters bidrag på grundlag af:

- a) et fast bidrag, der baseres pro rata i forhold til et instituts passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område og
- b) et risikoafpasset bidrag, der baseres på kriterierne i artikel 103, stk. 7, i [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190)], og tager hensyn til proportionalitetsprincippet uden at skabe forvridninger mellem medlemsstaternes banksektorstrukturer.

Forholdet mellem det faste bidrag og det risikoafpassede bidrag skal tage hensyn til en afbalanceret fordeling af bidragene på tværs af forskellige banktyper.

Under alle omstændigheder må de samlede individuelle bidrag, som beregnet i henhold til litra a) og b), fra alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, årligt ikke overstige 12,5% af målniveauet.«

Delegeret forordning (EU) 2015/63

6 Artikel 5, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til [direktiv 2014/59] for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44), fastsætter:

»De bidrag, der er omhandlet i artikel 103, stk. 2, i direktiv [2014/59], beregnes eksklusive følgende passiver:

[...]

b) passiver, som er oprettet af et institut, som er medlem af en institutsikringsordning (IPS) som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 8), i direktiv 2014/59/EU, og som af den kompetente myndighed har fået tilladelse til at anvende artikel 113, stk. 7, i [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1)], gennem en aftale, der er indgået med et andet institut, som er medlem af den samme IPS

[...]

f) i tilfælde af institutter, der arbejder med støttelån: det formidlende instituts passiver over for det eksponeringsleverende institut eller en anden støttebank eller et andet formidlende institut og den oprindelige støttebanks passiver over for dens finansieringsparter, for så vidt som størrelsen af disse passiver matches af det pågældende instituts støttelån.«

7 Bilag I til delegeret forordning 2015/63 med overskriften »Procedure for beregning af institutternes årlige bidrag« redegør for formlerne og procedurerne for samt trinnene i beregningen af disse bidrag. Trin 6 i denne beregning med overskriften »Beregning af de årlige bidrag« beskrives således:

»1. Afviklingsmyndigheden omskalerer den endelige sammensatte indikator fra trin 5, FCI_n , over det i artikel 9 definerede interval ved anvendelse af følgende formel:

$$\tilde{R}_n = (1,5 - 0,8) * \frac{FCI_n - \min_n FCI_n}{\max_n FCI_n - \min_n FCI_n} + 0,8$$

hvor minimum- og maksimumfunktionernes argumenter er værdierne for alle til afviklingsfinansieringsordningen bidragende institutter, for hvilke den endelige sammensatte indikator beregnes.

2. Afviklingsmyndigheden beregner det årlige bidrag for hvert institut n , undtagen for institutter i henhold til artikel 10 og for den faste del af institutternes bidrag, på hvilken medlemsstaterne anvender artikel 20, stk. 5, som:

$$c_n = Target * \frac{\frac{B_n}{\sum_{p=1}^N B_p} \cdot \tilde{R}_n}{\sum_{p=1}^N \left(\frac{B_p}{\sum_{q=1}^N B_q} \cdot \tilde{R}_p \right)}$$

hvor:

p, q angiver institutter

Target er det årlige målniveau som fastlagt af afviklingsmyndigheden i henhold til artikel 4, stk. 2, minus summen af bidragene beregnet i henhold til artikel 10 minus ethvert fast beløb, som måtte blive betalt i henhold til artikel 20, stk. 5.

B_n er værdien af passiverne (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for institut n justeret i henhold til artikel 5 og med forbehold for artikel 20, stk. 5.«

Gennemførelsesforordning (EU) 2015/81

8 Artikel 5 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014 om ensartede betingelser for anvendelse af forordning nr. 806/2014 (EUT 2015, L 15, s. 1) bestemmer:

»1. Afviklingsinstansen meddeler de relevante nationale afviklingsmyndigheder sine beslutninger vedrørende beregningen af de årlige bidrag for institutter, der er meddelt tilladelse på deres respektive områder.

2. Efter at have modtaget den i stk. 1 omhandlede meddelelse underretter den nationale afviklingsmyndighed hvert institut, der er meddelt tilladelse i dens medlemsstat, om Afviklingsinstansens beslutning vedrørende beregningen af det årlige bidrag, som det pågældende institut skal betale.«

Sagens baggrund

9 Sagens baggrund, der er gengivet i den appellerede doms præmis 1-9, kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.

10 NRW.Bank er udviklingsbank i Land Nordrhein-Westfalen (delstaten Nordrhein-Westfalen, Tyskland). Den udøver i det væsentlige tre typer aktiviteter, nemlig udviklingsaktiviteter, understøttende udviklingsaktiviteter og andre aktiviteter.

11 I løbet af 2015, inden forordning nr. 806/2014 trådte i kraft, og i henhold til direktiv 2014/59, som gennemført ved delegeret forordning 2015/63, fastsatte den tyske reguleringsmyndighed, Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (den føderale myndighed for stabilisering af de finansielle markeder, Tyskland, herefter »FMSA«), appellants ex ante-bidrag for 2015 i henhold til dette direktivs artikel 103, idet den lagde til grund, at både appellants udviklingsaktiviteter og understøttende udviklingsaktiviteter skulle udelukkes fra beregningen af dette bidrag.

12 I løbet af 2016, i skemaet med overskriften »Ex ante-bidrag til [Afviklingsfonden] – indberetningsskema for bidragsperioden 2016«, der er opstillet af Afviklingsinstansen, og som FMSA sendte til appellanten, angav sidstnævnte i første omgang summen af alle sine forpligtelser i tilknytning til udviklingsaktiviteter og understøttende udviklingsaktiviteter således, at de skulle udelukkes fra beregningen af ex ante-bidraget for 2016 i henhold til artikel 5, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63. Efter imidlertid at være blevet oplyst om, at de understøttende udviklingsaktiviteter ifølge Afviklingsinstansen ikke skulle udelukkes fra denne beregning, indgav appellanten et korrigeret indberetningsskema, hvorefter kun den samlede værdi af forpligtelserne i tilknytning til dens udviklingsaktiviteter skulle udelukkes.

13 Ved den første omtvistede afgørelse fastsatte Afviklingsinstansen på sit eksekutivmøde den 15. april 2016 på grundlag af artikel 54, stk. 1, litra b), og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 ex ante-bidraget for 2016 for hver enkelt af de i denne forordnings artikel 2 omhandlede enheder, herunder appellanten.

14 Ved opkrævningsmeddelelse af 22. april 2016, som appellanten modtog den 25. april 2016, underrettede FMSA sidstnævnte om, at Afviklingsinstansen havde fastsat dennes ex ante-bidrag til Afviklingsfonden for 2016, og anførte det skyldige beløb.

- 15 Ved den anden omtvistede afgørelse foretog Afviklingsinstansen på sit eksekutivmøde den 20. maj 2016 en justering af ex ante-bidragene for 2016 til Afviklingsfonden og forhøjede appellantens bidrag.
- 16 Ved opkrævningsmeddelelse af 10. juni 2016, som appellanten modtog den 13. juni 2016, meddelte FMSA appellanten, at sidstnævnte skulle betale den i nærværende doms foregående præmis omhandlede forhøjelse af beløbet, som var resultatet af den anden omtvistede afgørelse.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 17 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 23. august 2016 anlagde appellanten sag til prøvelse af beløbet på sit ex ante-bidrag for 2016 til Afviklingsfonden, idet de understøttende udviklingsaktiviteter ikke var blevet fremmet, og bidraget følgelig var blevet fastsat for højt. Til støtte for sit søgsmål gjorde appellanten i det væsentlige gældende, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59, artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014 og af gennemførelsesforordningerne til disse retsakter samt ulovligheden af disse sidstnævnte.
- 18 Ved afgørelser af 10. og 11. januar 2017 gav formanden for Rettens Ottende Afdeling Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Afviklingsinstansen.
- 19 Ved den appellerede dom afviste Retten sagen uden at tage stilling til de af appellanten påberåbte anbringender, da søgsmålet ikke kunne antages til realitetsbehandling, og pålagde appellanten at betale sagsomkostningerne.

Parternes påstande

- 20 Appellanten har nedlagt følgende påstande:
  - Den appellerede dom ophæves og Afviklingsinstansens afgørelse om appellantens årlige bidrag for 2016 til Afviklingsfonden annulleres.
  - Subsidiært ophæves den appellerede dom, og sagen hjemvises til Retten.
  - Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 21 Afviklingsinstansen har nedlagt følgende påstande:
  - Appellen afvises delvis og forkastes under alle omstændigheder som ugrundet.
  - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen og i sagen for Retten.
  - For det tilfælde, at Domstolen måtte finde, at der er grundlag for appellen, hjemvises sagen til Retten med henblik på afsigelse af endelig dom, og afgørelsen om appelsagens omkostninger udsættes.

- 22 Rådet har nedlagt påstand om, at det, såfremt Domstolen måtte ophæve den appellerede dom, fastslås, at der ikke foreligger nogen forhold, der kan rejse tvivl om lovligheden eller gyldigheden af gennemførelsesforordning 2015/81.
- 23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
  - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

- 24 Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender vedrørende for det første tilsidesættelse af artikel 263, stk. 6, TEUF og artikel 60 i Rettens procesreglement og for det andet tilsidesættelse af retten til at blive hørt.

Parternes argumentation

- 25 Appellanten har med sit første anbringende gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 263, stk. 6, TEUF og artikel 60 i Rettens procesreglement ved at fastslå, at appellanten ikke havde overholdt fristen for anlæggelse af et søgsmål med påstand om annulation. Dette anbringende består af fire led, hvoraf det første er fremsat principalt, og de tre efterfølgende er subsidiære.
- 26 Med det første anbringendes første og andet led, som skal behandles samlet, har appellanten i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, for så vidt som søgsmålsfristen var blevet overholdt, uanset hvordan den anden omtvistede afgørelse bedømmes.
- 27 Appellanten har i denne henseende for det første gjort gældende, at den anden omtvistede afgørelse udgør en ny materiel afgørelse og ikke er en ren bekræftelse af den første omtvistede afgørelse. De omtvistede afgørelser fastsætter appellants årlige bidrag, der ikke er de samme beløb, således at dennes retsstilling blev ændret ved den anden omtvistede afgørelse. Desuden er denne sidstnævnte afgørelse baseret på nye elementer, såsom den ændrede vurdering af en væsentlig delvis indikator, og er ikke en rettelse af en simpel beregningsfejl.
- 28 For det andet har appellanten gjort gældende, at selv hvis det antages, at den anden omtvistede afgørelse ikke fuldstændigt erstattede den første omtvistede afgørelse, men ændrede den, var dens søgsmål til prøvelse af den anden omtvistede afgørelse ikke anlagt for sent. I denne forbindelse foreholder appellanten bl.a. Retten, at den hverken undersøgte betydningen af dom af 18. oktober 2007, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet (C-299/05, EU:C:2007:608), om ændring af forordninger eller angav grundene til, at de principper, der følger af denne dom, ikke fandt anvendelse i den foreliggende sag, selv om det fulgte deraf, at ændringen af en retsakt, også en endelig retsakt, bevirker, at en ny søgsmålsfrist begynder at løbe både hvad angår den ændrede bestemmelse og samtlige bestemmelser i denne retsakt.
- 29 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at appellanten i det væsentlige har anfægtet Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at appellants argumentation ikke kan antages til realitetsbehandling. Afviklingsinstansen har tilføjet, at den anden omtvistede afgørelse ikke baseres på noget nyt faktisk forhold i forhold til sagens genstand, dvs. udelukkelsen af passiver knyttet til de understøttende udviklingsaktiviteter fra beregningen af ex ante-bidrag for 2016 til

Afviklingsfonden. Den beregning af bidragene, der er fastsat i denne afgørelse, retter en tilfældig indtastningsfejl med hensyn til IPS-indikatoren vedrørende medlemskab af en institutsikringsordning i formlen anvendt til beregningen, uden at dette hverken gav anledning til en vurdering af nye oplysninger eller en ny retlig vurdering, således at den nævnte afgørelse udgør en bekræftende retsakt for så vidt angår sagens genstand. Den omstændighed, at de omtvistede afgørelser fastsætter forskellige bidragsbeløb for appellanten, ændrer følgelig ikke konklusionen om, at den anden omtvistede afgørelse – hvad angår sagens genstand – bekræfter den første omtvistede afgørelse.

- 30 Hvad angår argumentationen vedrørende den retspraksis, der følger af dom af 18. oktober 2007, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet (C-299/05, EU:C:2007:608), er Afviklingsinstansen af den opfattelse, at den må forkastes, idet den ikke rummer specifikke argumenter rettet mod den appellerede dom. Denne retspraksis vedrører desuden en lovgivningsmæssig retsakt, der er almengyldig, således at den ikke er relevant, når der er tale om en individuel afgørelse. Endelig har appellanten hverken anført eller godtgjort, at de ikke-ændrede dele af den første omtvistede afgørelse indgår i en sammenhæng med de dele, der blev ændret ved den anden omtvistede afgørelse.
- 31 Rådet og Kommissionen, der ligesom for Retten har begrænset deres indlæg til den relevante lovgivnings ugyldighed, fortolkning og anvendelse, og navnlig gennemførelsesforordning 2015/81, har hver især blot gjort gældende, at denne forordning og Afviklingsinstansens afgørelser ikke var behæftet med nogen ulovlighed, uden at tage stilling til det første anbringende.

Domstolens bemærkninger

- 32 Det bemærkes, at hvad angår den første omtvistede afgørelse anførte Retten efter at have fastslået, at de omtvistede afgørelser hverken var blevet offentliggjort eller meddelt appellanten, som de ikke var rettet til, at søgsmålsfristen i et sådant tilfælde først løber fra det tidspunkt, hvor den berørte part fik nøjagtigt kendskab til indholdet af og begrundelsen for den omhandlede retsakt, forudsat at den pågældende har anmodet om den fulde tekst inden for en rimelig frist. Endelig fastslog Retten, at appellanten havde fået kendskab til denne afgørelse ved modtagelsen af oprævningsmeddelelsen den 25. april 2016, og at appellanten havde fremsat sin anmodning om at få adgang til sin sagsmappe i FMSA den 22. august 2016, dvs. næsten fire måneder efter modtagelsen af denne oprævningsmeddelelse. Retten tilføjede, at der, henset til den måde, hvorpå FMSA havde gennemført de omtvistede afgørelser, ikke var noget, der kunne give anledning til at antage, at den anden omtvistede afgørelse havde erstattet den første omtvistede afgørelse. Retten udledte heraf, at søgsmålet, som blev anlagt den 23. august 2016, var anlagt for sent for så vidt angik den første omtvistede afgørelse.
- 33 Hvad angår den anden omtvistede afgørelse fremhævede Retten, at appellanten i det væsentlige foreholdt Afviklingsinstansen at have tilsidesat visse bestemmelser i gældende lovgivning ved ikke at udelukke passiverne i tilknytning til appellansens understøttende udviklingsaktiviteter fra beregningen af dennes ex ante-bidrag for 2016 til Afviklingsfonden. I denne henseende bemærkede Retten, at den anden omtvistede afgørelse ikke indeholdt nogen nye elementer, at Afviklingsinstansen ikke havde foretaget nogen gennemgang af den vurdering, der allerede var foretaget ved vedtagelsen af den første omtvistede afgørelse, af spørgsmålet om, hvorvidt passiverne i tilknytning til appellansens understøttende udviklingsaktiviteter skulle udelukkes fra beregningen af dennes bidrag eller ej, og at appellanten hverken havde forelagt Afviklingsinstansen eller FMSA en anmodning om en fornyet vurdering af dette spørgsmål på grundlag af nye, væsentlige omstændigheder. Heraf udledte Retten, at søgsmålet anlagt til

prøvelse af den anden omtvistede afgørelse skulle afvises med den begrundelse, at denne afgørelse, henset til sagens genstand, blot bekræftede den første omtvistede afgørelse, og at appellanten ikke havde fremført nogen anbringender eller argumenter med henblik på at anfægte den anden omtvistede afgørelse.

- 34 I første række skal Afviklingsinstansens indsigelser om, at appellantens argumentation kan antages til realitetsbehandling, forkastes.
- 35 Det skal således for det første bemærkes, at behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt den omtvistede afgørelse blot bekræfter den tidligere afgørelse, udgør en retlig kvalifikation af de faktiske omstændigheder, som Domstolen har kompetence til at prøve i forbindelse med en appelsag. Det følger således af Domstolens faste praksis, at når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF kompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, som er blevet draget heraf (dom af 28.6.2018, *Andres (konkursboet efter Heitkamp BauHolding) mod Kommissionen*, C-203/16 P, EU:C:2018:505, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Det er for det andet korrekt, at det ifølge Domstolens praksis fremgår af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169 i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i dommen eller kendelsen fra Retten, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, *Bergaderm og Goupil mod Kommissionen*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, præmis 34, og kendelse af 31.1.2019, *Iordăchescu mod Parlamentet m.fl.*, C-426/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:89, præmis 28). Et appelskrift, som ikke indeholder nogen argumentation, der specifikt er rettet mod den retlige fejl, som den pågældende dom eller kendelse hævdes at være behæftet med, opfylder ikke dette krav (dom af 20.5.2021, *Dickmanns mod EUIPO*, C-63/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:406, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Det skal imidlertid konstateres, at i den foreliggende sag er appellantens argumentation hverken generel eller upræcis. Det fremgår derimod klart af appelskriftet, at denne foreholder Retten dels at have begået en retlig fejl i kvalificeringen af den anden omtvistede afgørelse som blot værende en bekræftelse af den første omtvistede afgørelse og følgelig i bedømmelsen af, om sagen var anlagt for sent, dels ikke at have taget dens argumenter vedrørende dom af 18. oktober 2007, *Kommissionen mod Parlamentet og Rådet* (C-299/05, EU:C:2007:608), i betragtning.
- 38 Hvad i anden række angår kvalificeringen af den anden omtvistede afgørelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at et annulationssøgsmål i medfør af artikel 263 TEUF kan anlægges til prøvelse af enhver bestemmelse, der er udstedt af institutionerne, og som er bestemt til at afføde bindende retsvirkninger, uanset bestemmelsens form (dom af 26.3.2019, *Kommissionen mod Italien*, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 Endvidere fremgår det ligeledes af fast retspraksis, at bekræftende retsakter og rene gennemførelsesretsakter, for så vidt som de ikke har retligt bindende virkninger, er undtaget fra den i denne bestemmelse omhandlede domstolsprøvelse (dom af 26.3.2019, *Kommissionen mod Italien*, C-621/16 P, EU:C:2019:251, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

- 40 For at afgøre, om en retsakt har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af den pågældendes retsstilling, skal der bl.a. lægges vægt på denne retsakts indhold (dom af 26.1.2010, *Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen*, C-362/08 P, EU:C:2010:40, præmis 51 og 52, og af 6.5.2021, *ABLV Bank m.fl. mod ECB*, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Det skal herom bemærkes, at ifølge Domstolens praksis er en retsakt blot en bekræftelse af en tidligere retsakt, når den ikke indeholder noget nyt element i forhold til denne (dom af 3.4.2014, *Kommissionen mod Nederlandene og ING Groep*, C-224/12 P, EU:C:2014:213, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis, og af 15.11.2018, *Estland mod Kommissionen*, C-334/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:914, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 I den foreliggende sag fastsætter de omtvistede afgørelser beløbet for ex ante-bidraget for 2016 for hver enkelt af de i forordning nr. 806/2014 artikel 2 omhandlede enheder. Det fremgår af de sagsakter, der er fremlagt for Domstolen, at Afviklingsinstansen for 2016 efter beregningen af bidragene til Afviklingsfonden for hver af disse enheder foretog en ny beregning af disse bidrag, for så vidt som IPS-indikatoren vedrørende medlemskab af en institutsikringsordning som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra b), i delegeret forordning 2015/63 var blevet beregnet ukorrekt. Rettelsen af denne beregningsfejl medførte en ny beregning af ex ante-bidraget for 2016 for alle institutter, også ikke-medlemmer af en institutsikringsordning, og beløbet af ex ante-bidraget for 2016 til Afviklingsfonden, der blev fastsat i den anden omtvistede afgørelse, afspejler de ændringer, som denne nye beregning medførte.
- 43 Følgelig, og således som generaladvokaten har anført i punkt 87 i sit forslag til afgørelse, indeholder den anden omtvistede afgørelse et nyt element i forhold til den første omtvistede afgørelse, for så vidt som den IPS-indikator, der blev anvendt i den anden omtvistede afgørelse, er forskellig fra den, der blev anvendt i den første omtvistede afgørelse.
- 44 Selv om de omtvistede afgørelser har samme genstand, for så vidt som de fastsætter ex ante-bidragene for 2016 til Afviklingsfonden, er indholdet af disse afgørelser desuden forskelligt, eftersom de bidragsbeløb, som de fastsætter, er forskellige.
- 45 Ved at pålægge appellanten at betale et ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, hvis beløb er forskelligt fra det, der er fastsat i den første omtvistede afgørelse, ændrer den anden omtvistede afgørelse følgelig appellants retsstilling, således at en annullation af denne afgørelse ikke ville være ensbetydende med en annullation af den første omtvistede afgørelse (jf. i denne retning dom af 25.10.1977, *Metro SB-Großmärkte mod Kommissionen*, 26/76, EU:C:1977:167, præmis 4).
- 46 Afviklingsinstansen har imidlertid gjort gældende, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den fandt, at den anden omtvistede afgørelse var en bekræftelse af den første omtvistede afgørelse for så vidt angik sagens genstand, eftersom appellanten har gjort gældende, at Afviklingsinstansen har begået en fejl ved ikke at udelukke de passiver, der er knyttet til de understøttende udviklingsaktiviteter, fra beregningen af dens ex ante-bidrag for 2016 til Afviklingsfonden, mens medregningen af passiver knyttet til de understøttende aktiviteter ikke er blevet ændret ved beregningen af disse bidrag.

- 47 Det bemærkes i denne henseende, at når en bestemmelse i en retsakt ændres, opstår der på ny adgang til at anlægge søgsmål, ikke blot til prøvelse af denne ene bestemmelse, men også af alle dem, som indgår i en sammenhæng med denne, uanset om de ikke selv er blevet ændret (jf. i denne retning dom af 18.10.2007, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, C-299/05, EU:C:2007:608, præmis 29 og 30).
- 48 I modsætning til, hvad Afviklingsinstansen har gjort gældende, indgår de ikke-ændrede elementer i den beregning, der i den første omtvistede afgørelse gav anledning til fastsættelsen af ex ante-bidrag for 2016 til Afviklingsfonden, imidlertid i en sammenhæng med det ændrede element i denne beregning, nemlig IPS-indikatoren med henblik på vedtagelsen af den anden omtvistede afgørelse.
- 49 Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at størrelsen af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden afhænger af to elementer. For det første er det samlede beløb af individuelle bidrag bestemt ud fra målniveauet defineret i artikel 69, stk. 1, i forordning nr. 806/2014. For det andet afhænger beregningen af disse bidrag i henhold til denne forordnings artikel 70, stk. 1 og 2, for det enkelte institut af dets størrelse, som er fastsat ud fra dets passiver, og af risikoniveauet i dets virksomhed (jf. analogt dom af 3.12.2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, præmis 77-79). I denne forbindelse fastsætter artikel 6-12 i delegeret forordning 2015/63 de nærmere regler for vurderingen af institutternes passiver og risikoprofil.
- 50 Det fremgår af beregningsmetoderne for de individuelle bidrag i bilag I til denne forordning, og navnlig af trin 6 i denne beregning, at Afviklingsinstansen efter at have fastlagt et instituts passiver og risikofaktor i forhold til de forskellige lovbestemte indikatorer fordeler det beløb, der svarer til det årlige målniveau, mellem de forskellige institutter.
- 51 Selv om det følgelig er korrekt, at visse indikatorer, såsom IPS-indikatoren, kun finder anvendelse på visse institutter, idet de har indflydelse på fastsættelsen af disse institutters passiver eller risikofaktor, hvorved andre institutter udelukkes, forholder det sig ikke desto mindre således, at idet målniveauet er fordelt mellem alle institutterne, ændrer ændringen af en sådan indikator størrelsen af de bidrag, der skal betales af de institutter, der omfattes af denne indikator, og påvirker nødvendigvis alle institutternes bidrag.
- 52 Det følger heraf, at ændringen af ét af elementerne i beregningen af ex ante-bidraget til Afviklingsfonden, såsom IPS-indikatoren, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 47, indebærer, at en ny søgsmålsfrist begynder at løbe, som ikke alene gør det muligt at anfægte dette element i beregningen af bidraget, men også alle de andre elementer i denne beregning.
- 53 Denne konklusion ændres ikke af, at fejlen i medtagelsen af IPS-indikatoren er utilsigtet. Spørgsmålet om, hvorvidt den fejl, der ligger til grund for vedtagelsen af en retsakt, som ændrer en tidligere retsakt, er utilsigtet eller ej, er nemlig uden betydning med henblik på i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 39, 40 og 41, at afgøre, om denne ændringsretsakt indeholder et nyt element i forhold til denne tidligere retsakt og har retsvirkninger.
- 54 Det følger af samtlige disse betragtninger, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at den anden omtvistede afgørelse, henset til sagens genstand, blot bekræftede den første omtvistede afgørelse, og at søgsmålet af denne grund måtte afvises.

- 55 Følgelig skal det første anbringendes første og andet led tiltrædes, og på dette grundlag ophæves den appellerede dom i sin helhed, uden at det er nødvendigt at tage stilling til dette anbringendes øvrige led eller det andet anbringende.

Om følgerne af ophævelsen af den appellerede dom

- 56 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, enten hjemvise sagen til Retten til afgørelse eller selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 57 Da Retten i den foreliggende sag har afvist appellanternes søgsmål og følgelig ikke har behandlet de anbringender, som appellanternes har påberåbt sig til støtte for sit søgsmål, er sagen ikke moden til påkendelse. Sagen skal derfor hjemvises til Retten.

Sagsomkostninger

- 58 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om sagsomkostningerne udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 26. juni 2019, NRW.Bank mod SRB (T-466/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:445), ophæves.**
- 2) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.**
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Underskrifter